

Advent IV. vasárnapja – 2012. december 23. – C év

Az utasok tülekedve szálltak ki a jelentős késéssel leszálló repülőgépből. Sietősen kapkodták le bőröndjeiket a csomagkiadó szalagról, s rohantak ki a terminálról. A repülőtér bejárata körül elárusító standok sora állt. Volt ott egy fiatal vak lány is, aki almát árult. Az ideges, kapkodó utasok valamelyike a nagy tumultusban fellökte a vak lány asztalát, s a kosarakban álló almák szanaszét gurultak a földön. A lány semmit sem tudott tenni, hiszen nem látta, merre gurulnak a gyümölcsök. Kétségbeesetten tapogatott jobbra-balra, s tehetetlenségében keserves sírásra fakadt. Az utasok azonban nem törődtek vele, csak elrohantak mellette, mindenki a maga dolga után. Az almákat pedig még inkább szétrugdosták a folyosón. Csak egy fiatalember fülét és szívét ütötte meg a halk zokogás, akinek természetesen ugyanúgy halaszthatatlan dolga lett volna, mint a többieknek. Mégis megállt, s amikor látta a vak lány keserves igyekezetét, elöntötte a szájalom. Fogta a kosarakat, s összekapkodta az almákat a földről. Majd némi töprengés után benyúlt a zsebébe, kivett egy húszeuróst, s a lány kezébe nyomta. Egy halk köszönés után már szaladt volna is tovább, amikor távozóban megütötte a fülét a lány halk hangja: „Te vagy Jézus?” A fiatalember megállt, mintha lecövekelt volna. „Te vagy Jézus?” – visszhangzott benne a kérdés. Igen, milyen jó is lenne, ha akik valóban látnak, azok is minél többször Jézust látnák meg bennem!

„Áldozatot és ajándékot nem kívántál, hanem emberi testet alkottál nekem. ... Ezért így szoltam: elmegyek, hogy teljesítem akaratomat.” Karácsonykor Jézus testben való megszületését, az örök Isten megtestesülését ünnepeljük. Lehet-e nagyobb megdicsőülése az emberi testnek, minthogy maga az Isten ölti azt magára?! Éppen ezért azonban el is kell gondolkodnunk rajta, hogy mi olyan becses az Isten szemében az emberi testben? Miért alkotott testet nekünk, embereknek, s miért magasztalta azt fel olyannyira, hogy egy örökkévalóságra magára vette a Fiúban? Nem hiszem, hogy létezett volna a történelem során olyan társadalom, amelyre annyira jellemző lett volna a testkultusz, mint a mi korunk társadalmára. Rendkívül sokat adnak az emberek a testükre, sokat foglalkoznak vele, minden szeszélyét és kívánságát kiszolgálják. Sőt, talán többet is megadnak a testnek, mint ami már egészséges lenne számára: ételben, italban, egyéb élvezetekben, szépművészetekben, testépítő foglalkozásokban, fájdalomcsillapító és egyéb gyógyszerekben. Akkor talán azt mondhatjuk, hogy a mai ember értette meg igazán és becsüli meg igazán a test értékét? Nem gondolnám. Inkább súlyos félreértésről beszélhetünk az emberi test valódi célját, küldetését illetően. „Nem több-e az élet az eledelnél és nem több-e a test a ruhánál?” – teszi föl a kérdést Jézus az ég madarairól szóló példabeszédben. Sajnos azt kell látnunk, hogy nagyon sokak számára nem. Sokan élnek úgy, mintha a testük csak kozmetikai multicegek vagy divatszalonok reklámfelülete lenne, s addig és annyiban tartják értékesnek, ameddig és amennyiben erre jó. Sokan élnek úgy, mintha az étel, ital, szexualitás és a kábulat élvezete lenne az élet értelme, a gyönyör, amely egyfajta meglegedettséget okoz. Akkor vajon miért egyre boldogtalanabb és pesszimistább a gyönyörök élvezetét minden eddiginél jobban felfokozó mai ember? Miért dobja el magától az életet vagy menekül a kábulatba a valóság elől sok olyan öregedő, csúnyuló nő vagy férfi, akinek a teste már nem jó reklámfelületnek, már nem elég csinos ahhoz, hogy dísznek szolgáljon?

Az emberi test létének értelme más. Idézzük újra az Ószövetségi Szentírás jövendölését az eljövendő Messiásról. „Emberi testet alkottál nekem ... íme eljövök, hogy teljesítem akaratomat.” A test, illetve a testben élő ember nem abban leli meg elsősorban a boldogságát, létének értelmét, ha mindenben kiszolgálják, hanem ha ő szolgál. Ha nem pusztán önmagáért, hanem másokért van. Jézus azért vette fel emberi testünket, hogy végbevigye az Atya

megváltó akaratát: „hogy ő szolgáljon, és váltságul adja életét sokakért.” Mint egész emberi életünknek, úgy a testben való létezésünknek is Jézus adja vissza igazi, eredeti értelmét, célját. Ez pedig nem más, mint megmutatni az Ő segítő, önfeláldozó szeretetét mások felé. Egy modern imádság így fogalmaz:

„Krisztusnak nincs más keze, csak a miénk, hogy művét végrehajtsa. Krisztusnak nincs más lába, csak a miénk, hogy az embereket Isten útján vezesse. Krisztusnak nincs más ajka, csak a miénk, hogy az embereknek Istenről beszéljen. Nincs más segítsége, csak a miénk, mely az embereket Istenhez segíti. Mi vagyunk az egyetlen Biblia, melyet az emberiség még olvas.

Mi vagyunk Isten végső üzenete szóval és tettekkel írva. És ha az írás hamis vagy olvashatatlan? Ha kezünk mással foglalkozik, mint az Ő dolgaival? Ha lábunk oda visz, ahová a gonosz vonz, ha ajkunk arról szól, amit Ő elvetne?” Meglátják-e, felismerik-e embertársaink a tetteinkben, szavainkban Jézust? Testünk az Ő jelenlétének temploma lesz-e? Ha igen, akkor nem fogunk elégedetlenkedni a testünkkel akkor sem, ha dísznek már nem éppen a legszebb, vagy talán soha sem volt az. Nem fogunk boldogtalanok lenni akkor sem, ha épp nincs részünk élvezetekben. Már Jézus fogantatása is egy ilyen, Isten és az emberek szolgálatára átadott test és lélek igen-jének gyümölcse lett. Mária testével-lelkével elkötelezte magát Isten akaratának teljesítésére. Ez mutatkozik meg abban, hogy odaajándékozta testét a születendő Messiás templomául, de abban is, hogy szolgálatára siet a szintén várandós, de már idősebb és gyengébb Erzsébetnek.

Ha csak nem hal meg valaki fiatalon és egészségesen, előbb-utóbb eljön életében az az időszak, amikor a testét már egyre kevésbé foghatja fel a szépség hordozójaként vagy a gyönyörök eszközeként. Vajon ilyenkor tud-e értelmet adni testi létezésének? Sokan nem képesek erre. Pedig egy nagyon szép mondás szerint „Istenben megöregedni azt jelenti, hogy akaratod beteljesült bennem.” Milyen nagyszerű lenne, ha életünk vége felé így tudnánk visszatekinteni elmúlt éveinkre, évtizedeinkre! Ha sok olyan emlékünkné lenne, hogy testi megnyilvánulásainkban, kezünk munkájában, szavainkban, gesztusainkban az emberek ráismertek a köztük és velük élő Jézusra.